అందని బహుమతి

ఆ స్టార్ హోటల్ ఎత్తైన గుట్ట మీద ఉండడంతో దూరాన్నుంచే కినిప్తోంది. ఆ రోజు రిపబ్లిక్ డే కావడంతో రంగు రంగుల దీపాలతో రకరకాల డిజైన్లతో అద్భుతంగా అలంకరించారు ఆ హోటల్ని. ఆ దీపాల కాంతులు కృష్ణపక్ష దశమినాటి చీకట్లను పారద్రోలుతూ పట్టపగలును తలపింపజేస్తున్నాయి.

రజనీకాంత్ ఎక్కి వచ్చిన టాక్సీ స్లోప్స్ మీద ప్రయాణం చేసి హోటల్ ముందు పోర్టికోలో ఆగింది.

మీటర్ చూశాడు.

పరిహేను రూపాయల అరవై పైసలు అయింది.

జేబులోంచి ఇరవై రూపాయల నోటు తీసి టాక్సీ డ్రైవర్ చేతిలో పెట్టాడు రజనీకాంత్.

దాన్ని తీసుకుని జేబులో వేసుకుని నవ్వు ముఖంతో ఓ సలాం కొట్టి మారు మాట్లాడకుండా కారు స్టార్స్ చేసి వెళ్ళిపోయాడు డ్రైవర్.

మిగిలి చిల్లర, కనీసం రూపాయలేనా డ్రైవర్ తిరిగి ఇచ్చింది లేదు.

ఇమ్మని రజనీకాంత్ అడిగిందీ లేదు.

స్టార్ హోటల్స్‌లో దిగేవాళ్ళు డబ్బుని విచ్చలవిడిగా ఖర్చుపెట్టాలి. అది రూలు. పైగా సోషల్ స్టాటస్‌కి ముఖ్యమైన క్వాలిఫికేషన్.

చిల్లర అడగడం అవమానం. అడిగితే మనవంక అదోలా చూస్తారు డ్రైవర్లు. మనసులో పీకుతున్నా మాట్లాడకూడదు. సాధారణంగా ఏ డ్రైవరూ తిరిగి ఇయ్యడు. అతగాడే ఇస్తే కస్టమర్‌ని అవమానించినట్లన్నమాట. ఎవడైనా సత్యకాలపు డ్రైవర్ తిరిగి ఇయ్యబోతే, అతని వంక చిరునవ్వుతో చూస్తూ "ఫర్వాలేదు-ఉంచుకో". అనాలి. అది మర్యాద.

రిసెప్షన్ దగ్గరికి వెళ్ళి తన రూం నంబరు చెప్పి తనకోసం ఎవరైనా వచ్చారా? అని అడిగాడు.

సమయం 8-30 అవుతోంది.

గోపాల్ 8-30 - 9-00 మధ్య వస్తానన్నాడు.

ఇప్పుడో మరి కొంచెం సేపట్లోనో అతను వస్తాడు.

బయట చాలా చోట్ల తిరిగి రావడంతో విసుగ్గా ఉంది.

"నా కోసం మిస్టర్ గోపాల్ అనే ఆయన వస్తారు. నేను రూఫ్‌గార్డెన్‌లో ఉంటాను. ఆయన వస్తే అక్కడికి డైరెక్టు చేయండి" అని రిసెప్షనిస్ట్‌తో చెప్పి ముందుకు సాగాడు రజనీకాంత్.

తిన్నగో పోయి రూఫ్‌గార్డెన్‌లో ఓ మూలన కూర్చున్నాడు.

అక్కడినుండి క్రిందనవున్న స్విమ్మింగ్‌పూల్ చుట్టూ వున్న దీపాలకాంతిలో కరగించి వెండి

పోసినట్లుగా మెరుస్తూ కనిపిస్తోంది. ఇంక నగరంలో నాలుగు వైపులా మైళ్ళ తరబడి వున్న లైట్లు కన్నుల పండువ చేస్తున్నాయి.

జనవరి నెల నిజానికి బయట చలి వణికించాలి. కాని ఈసారి చలి తక్కువగా ఉంది. పైగా ఆ దీపాల వేడికో ఏమో చల్లగానే ఉంది. కాని చలి మాత్రం అనిపించడం లేదు.

మనసుని ఆహ్లాదపరచే అటువంటి వాతావరణంలో కూర్చుని వుంటే చక్కని ఆలోచనలు వచ్చి కలం ముందుకు సాగుతుందేమోనని రజనీకాంత్ ఆశ.

రజనీకాంత్ మనసులో ఏవేవో ఆలోచనలు వస్తున్నాయి. కానీ ఏదో ఓ రూపం అంటూ సంతరించుకోకుండానే మస్తిష్కపు పొరలలో మాయం అవుతోంది.

మరో పది నిమిషాలలో గోపాల్ అక్కడికి వచ్చాడు.

"హల్లో రజనీ ..... ఏం .... ఇతివృత్తాల వేట ఇంకా పూర్తి కాలేదా?" అని అడిగాడు ఎదురుగా కూర్చుంటూ.

"చూడు ..... ఈ ఇతివృత్తాలనేవి ఉన్నాయే ఇవి నీడ వంటివి. నీడకోసం పరిగెత్తామనుకో ఎంత దూరం పరుగెత్తినా అది మనకు అందదు. దాన్ని లెక్క చేయకుండా వెనక్కి తిరిగా మనుకో ఆ నీడే మనవెంట పడుతుంది.

ఇతివృత్తాలనేవి మనస్సుకి స్పందన కలిగినపుడు మదిలో మెదలాలేకాని, కావాలి కావాలి అంటే దొరుకుతాయా?" అన్నాడు రజనీకాంత్.

"ఫైన్. మొత్తం మీద మంచి రచయితవనిపించావు. నువ్వు చెప్పిన దాన్నిబట్టి ఫైవ్‌స్టార్ హోటల్లో మందుకొట్టూ కూర్చున్నా, గండిపేట గెస్టుహౌస్‌లో గడిపినా, కిద్వాయ్ గార్డెన్స్‌లో కిమ్మనకుండా కూర్చున్నా, పబ్లిక్ గార్డెన్స్‌లో పబ్లిక్ కంటపడకుండా తిరిగినా నీకు కావలసిన కథావస్తువు దొరకలేదన్నమాట....'
'

నవ్వుతూ అన్నాడు గోపాల్.

"అరే ..... నా దినచర్య అంతా నా వెనకాలే డిటెక్టివ్‌లా వచ్చి చూసినట్లు చెప్పేస్తున్నావే. నిజంగా అవన్నీ తిరిగి తిరిగి వచ్చాను. అయినకా చక్కని థీం మాత్రం దొరకలేదు" అన్నాడు రజనీకాంత్ నిరాశగా.

"అది సరేకాని....ఇవన్నీ ఎలా చెప్పావు?" అని మళ్ళీ అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

"ఏముంది .... విన్నదాన్ని వల్లించాను. పెద్ద పెద్ద సినీ రచయితలంతా అంతేనటగా. ప్రొడ్యూసర్స్ వాళ్ళని స్టార్ హోటళ్ళలో కూర్చోబెట్టి "అన్ని" సౌకర్యాలూ కల్పించి కథలూ, డైలాగులూ రాయిస్తారటగా!" అన్నాడు గోపాల్.

"నిజమే. తన సొమ్ము కాదుగా ఊరివారి పసుపూ ఊరివారి కుంకుమా ఊరేగవయ్యా" అని ఆ ఆముదం ఏదో ప్రొడ్యూసర్‌దే అవుతుంది. అయినా ఆ భోగం కూడా అందరు రచయితలకీ ఉండదులే. నోట్లో వెండి చెంచా పెట్టుకుని పుట్టిన వాళ్ళకే ఉంటుంది" అన్నాడు రజనీకాంత్ నవ్వుతూ.

"మరి ఐడియాలు రావాలంటే ఎవ్వరూ లేని చోట చెట్లూ గట్లూ పట్టుకు తిరుగుతారట కదా రచయితలు?" మళ్ళీ అడిగాడు గోపాల్?

"చూడు చాలామందికి ఒక్కొక్క వృత్తివారిని గురించి రకరకాల అభిప్రాయాలూ, ఊహారూపాలు ఉన్నాయి చూడు. మన నాటకాలలో, సినిమాలలో రౌడీ అంటే గళ్ళలుంగీ, బుంగ మీసాలూ, కలిసిన కనుబొమలూ బుగ్గమీద కాయ ఉండి తీరతాయి. అలాగే షావుకారు అంటే బొంగురుగొంతూ, ముఖాన

చిన్న బొట్టూ వగైరా ఉండాలి. వాళ్ళు అలాగే చూపిస్తున్నారు. మనమూ అలాగే చూడడానికి అలవాటు పడ్డాం. దాంతో మనకి ఊహల్లో కూడా అటువంటి రూపాలే మెదలుతాయి. అలాగే కవులంటే వాళ్ళు ప్రత్యేక జాతి అని వాళ్ళు ఊహాలోకాల్లో విహరిస్తుంటారనీ, సిగరెట్ మీద సిగరెట్ ఊదేస్తుంటారనీ, లాల్చీ పైజమా వేసుకుంటారనీ, గోల్డ్ రిమ్డ్ కళ్ళజోడు పెట్టుకుని ఓరగా చూస్తుంటారనీ, జుట్టు రేపుకుని ఉంటారనీ, మధ్య మధ్య మద్యం సేవిస్తుంటారనీ - ఇలా విచిత్రమైన అభిప్రాయాలు ఉన్నాయి. అలా కొందరు ఉండే మాట నిజమేగాని అందరూ అలా ఉంటారనీ కాదు - ఉండాలనీ కాదు. అదేమీ వాళ్ళ యూనిఫాం కాదు. అటువంటి రూలూ లేదు. అయితే కొందరికి ప్రశాంతంగా వుంటే, ఆలోచనలు వస్తాయి. మరికొందరికి దట్టంగా దమ్ములాగందే రావు. ఇవన్నీ వాళ్ళ వీక్‌నెస్ కావచ్చు. సెంటిమెంట్స్ కావచ్చు" - చిన్నసైజు ఉపన్యాసం ఇచ్చాడు రజనీకాంత్.

"మరి నువ్వెందుకు తిరిగినట్లు?"

"నేను తిరిగింది ఏమీ ఐడియాలకోసం కాదు. మనసుని స్పందింపజేసి హృదయం మీద చెరగని ముద్రవేసే దృశ్యం ఏమైనా కనిపిస్తుందేమోనన్న ఆశతో తిరిగాను. నేను రాసే కథానికి అంతర్జాతీయ స్థాయిలో ఉండాలి కదా!"

"మరి అటువంటిది ఏమైనా కనిపించిందా?"

"లేదు!"

"అయితే ఎలా? రేపే పంపించి తీరాలన్నావే!"

"నిజమే. కాని ఏం చేస్తాం? అదృష్టం బాగుంటే రేపు మధ్యాహ్నంలోగా మంచి ఇతివృత్తం దొరికితే వెంటనే కథానిక రాసి రాత్రికి పోస్టు చేయగలను. అది జరక్కపోతే అంతే. బ్యాడ్‌లక్ అనుకోవాలి. ఆలస్యంగా ఐడియా వచ్చినా స్వయంగా వెళ్ళి ఇచ్చిరావడానికి ఇదేమీ ఏ విజయవాడో కాదు. అమెరికా వెళ్లాలి" అన్నాడు రజనీకాంత్ నిరాశ నిండిన స్వరంతో.

"ఇంకా టైం ఉందిగా. లెటజ్ హోప్ ఫర్‌ది బెస్ట్. విష్ యూ బెస్ట్ ఆఫ్ లక్" అన్నాడు గోపాల్.

"థాంక్యూ. నీ నోటి వాక్యాన అదే జరగాలి కాని అంతకన్నానా?" అంటూ బేరర్‌ని పిలిచాడు రజనీకాంత్.

బేరర్ వచ్చాక స్నాక్‌కీ, డ్రింక్స్‌కీ ఆర్డరిచ్చాడు.

అవి త్రాగడం పూర్తి అయ్యాక బేరర్‌కి పది రూపాయలు టిప్ ఇచ్చాడు.

గుళ్లో శఠగోపం పెట్టి ఆశీర్వదించే పేద పూజారికి పళ్లెంలో కొద్ది పైసలు మించి వెయ్యం. వీళ్లకి మాత్రం టిప్‌లు నోట్లలో ఉండాల్సిందే. ఎవరు ఎంత ఘనంగా టిప్ ఇస్తే వాళ్లు అంతగొప్ప కస్టమర్స్ అన్నమాట. వారికి జరిగే రాచమర్యాదలు ఇన్నీ అన్నీ కావు.

బొంబాయిలో ఒక ప్రముఖ పత్రికకి రిపోర్టర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు గోపాల్. ఇన్‌వెస్టిగేటివ్ జర్నలింజంలో అతనికి మంచి పేరుంది. ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో అడ్డూ అదుపు లేకుండా పెరిగిపోతున్న లాకప్ మరణాల మీద సమాచారం సేకరించి ప్రత్యేక వ్యాసం రాయడానికి హైదరాబాద్‌కి వచ్చాడు గోపాల్.

బొంబాయిలోనే వుంటూ కొన్ని పత్రికలకు కాలమిస్టుగా పనిచేస్తూ ఎన్నోవాటికి ఫ్రీలాన్స్ రైటర్‌గా ఉంటున్నాడు రజనీకాంత్. అతనికీ హైదరాబాద్‌లో ఏదో పని వుంటే తానూ బయలుదేరాడు.

ఇద్దరూ మిత్రులు కావడం, ఇంచుమించు ఒకే వృత్తిలో ఉండడం వల్ల ఇద్దరూ కలిసే హైదరాబాద్ వచ్చి ఆ స్టార్ హోటల్లో డబుల్ రూం తీసుకున్నారు.

అమెరికా నుండి వెలువడే ఒక ప్రముఖ పత్రిక అంతర్జాతీయస్థాయిలో కథానికల పోటీని ప్రకటించింది. మొదటి బహుమతి ఐదువేల డాలర్లు. అంటే సుమారు యాభైవేల రూపాయలు. ఆ పోటీ అంతర్జాతీయ స్థాయిలో ఉండడం, బహుమతులు మొత్తం ఎంతో ఆకర్షణీయంగా ఉండడంతో, యూనివర్శల్ అప్పీల్స్ వున్న ఇతివృత్తాన్ని ఎన్నుకుని మంచి కథానిక రాసి పోటీకి పంపాలని సంకల్పించాడు రజనీకాంత్.

ఎన్నోరోజులు గడిచిపోయినా, మనసుకి తృప్తినిచ్చే ఇతివృత్తమేదీ అతనికి తట్టలేదు. ఏ సబ్జెక్టు తీసుకున్నా అవన్నీ దంచి దంచి వదిలేసిన సరుకే అనిపించింది. ఆ మర్నాడు అది పోస్టయి తీరాలి. సరియైన ఇతివృత్తం తట్టాలే కాని, రెండు మూడు గంటల్లో దానిని చక్కని కథగా మలచగలడు రజనీకాంత్.

మిత్రులిద్దరూ తమ రూంలోకి వెళ్లిపోయారు.

తన రిపోర్టింగ్ రాసుకుంటూ కూర్చుండిపోయాడు గోపాల్.

మంచంమీద పడుకుని ఆటూ ఇటూ దొర్లసాగాడు రజనీకాంత్.

ఎంతకీ ఆలోచన రాక అలాగే కలతనిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

* * *

మర్నాడు ప్రొద్దున్నే మేటర్ సేకరించడానికి వెళ్లిపోయాడు గోపాల్. పది గంటలకి భోంచేసి బయటపడ్డాడు రజనీకాంత్. అప్పటికీ అతనికి ఏమీ ఆలోచన రాలేదు.

ఆ స్టార్ హోటల్‌కి కొంచెం దూరంలోనేవున్న ఒక చిన్న వీధిలో ఒక ఉడిపి హోటలుంది. ఆ సందులో వెళ్తే తాను వెళ్లవలసిన చోటు దగ్గర దారి అవుతుంది. అందువల్ల ఆసందులోంచి నడవసాగాడు రజనీకాంత్.

ఇంతలో ఆ ఉడిపి హోటల్ దొడ్డిగుమ్మంలోనుంచి ఒక మేటెడు వుల్లిస్తరాకుల్ని బయటపడేశారు హోటల్ వాళ్లు. వెంటనే వాటిని పంచుకుని వాటిలో వదిలేసిన ఎంగిలి ఆహార పదార్థాలను ఏరుకోసాగారు యానాదివాళ్లు.

సాధారణంగా హోటళ్లల్లో తినేది తక్కువ పారేసేది ఎక్కువ ఉంటుంది. అందువల్ల ఎంగిలి కూడైనా ఎక్కువగానే దొరుకుతుంది.

వాళ్లలో ఒక యానాది కుర్రవాడు - పదేళ్లుంటాయి - తనకి దొరికిన పదార్థాలని ఒక గుడ్డలో మూట కట్టుకున్నాడు. అందులోంచి కొంతతీసి వాడివంకే ఆశగా చూస్తున్న ఓ చీడకుక్కకి కొంచెం పెట్టాడు.

ఎంగిలి కూడుకోసం కూడా కొట్లాడుకునే ఈ రోజుల్లో, ఆ చిన్నపిల్లవాడు తనకి దొరికిన దానిలో కుక్కకి కూడా పెట్టడం విస్మయం కల్గించింది రజనీకాంత్‌కి.

అంతలో ఆ కుర్రవాడు అన్నంమూటతో తాను వెళ్లాల్సిన వైపే ముందుకి నడిచాడు.

వాడు ఎక్కడికి వెళ్తాడో చూడాలన్నట్లు వెనకాలే ఆసక్తిగా నడవసాగాడు రజనీకాంత్.

ఆ స్టార్ హోటల్ వెనుకలాగన ఒక మురికివాడ వుంది - నిజానికి సాయంత్రం పూట ఆ హోటల్ నీడ ఆ మురికివాడ మీద పడ్తుంది కూడా.

ఇటు చూస్తే ఆకాశ హర్మ్యం. అటు చూస్తే మురికికూపం. ఆ కుర్రవాడు తిన్నగా ఆ మురికివాడలోని ఒక ఘుడిసె దగ్గరకు వెళ్లాడు. గుడిశ ముందు నులక మంచంమీద ఒక రోగిష్టి దగ్గుతూ పడుకుని ఉన్నాడు. అతను బహుశా వాడి తండ్రి కాబోలు.

వాడు రాగానే ఇంట్లోంచి ఇద్దరు చిన్నపిల్లలు మురికి బట్టలతో ముక్కు చీమిడితో బయటకి వచ్చి వాడిని చుట్టేశారు. వాళ్ళు వస్తూ లోపల్నుంచి బొచ్చెలు తెచ్చారు.

ఆ కుర్రాడు అన్నం మూటవిప్పి ముందుగా మంచంమీదున్న రోగిష్టికి కొంత పెట్టి, మిగిలిన దాంట్లో చిన్న పిల్లలకి పెట్టి వాళ్లు తిన్నాక మిగిలినది తాను తీసుకున్నాడు.

అందరూ కలసి ఆ అన్నాన్ని పరమాన్నంగా భుజించసాగారు.

ఆ సమయంలో వారెవరి ముఖంలోనూ తాము గర్భదరిద్రులమని కాని ఎంగిలి కూడు తింటున్నామన్న బాధ కాని లేదు. అనిర్వచనీయమైన తృప్తి ఉంది. వాళ్లమ్మ లేదు కాబోలు. అన్నీ తానే అయినట్లుగా ప్రవర్తించాడు ఆ పసివాడు.

ఆ వయసు పిల్లలు మామూలుగా ముందు తాము తిని మిగిలింది తతిమా వాళ్లకి ఇస్తారు. కానీ వాడు అన్నం దొరికిన చోటా తినలేదు. తెచ్చాక కూడా అందరికీ పెట్టి, మిగిలిన దానిని అందరితోనూ పంచుకొని ఆనందంగా తింటున్నాడు... ఎంతటి ఔన్నత్యం!

రజనీకాంత్ కొంచెం దూరం నుంచి ఇదంతా గమనిస్తున్నాడు.

ఇంతలో వాళ్లు అన్నం తినడం పూర్తి అయింది.

వాడు కాసిని నీళ్ళు త్రాగి, చేతులు కడుక్కొని లోపల నుండి ఒక చెక్కపెట్టె, బ్రష్, గుడ్డలు తెచ్చాడు.

వాటిని తీసుకుని ముందుకి సాగి రోడ్ మలుపులో బూట్‌పాలిష్ దుకాణం తెరిచాడు పేవ్‌మెంట్ మీద.

ఆ వయసులో వాడు ఎంతటి బాధ్యత పూనాడు!

రోగిష్టి తండ్రిని, చిన్నారి చెల్లెళ్లనీ సాకుతున్నాడు.

నిజంగా వాడిని ఏమనాలి! ఏ చదువిచ్చింది వాడికా సంస్కారం!

ఇదంతా చూడగానే రజనీకాంత్ మనసులో చక్కని ఇతివృత్తం మెదిలింది. అతని అన్వేషణ ఫలించింది. వెంటనే తిరిగి హోటల్‌కి వెళ్లి, ఆ బాలుడి పాత్రను హైలైట్ చేస్తూ చక్కని కథని చకచకా రాసి టైప్ చేసి అదేరోజున సమయం మించిపోకుండా పోస్టు చేశాడు.

* * *

ఎనిమిది నెలలు గడిచాయి.

న్యూయార్క్ పత్రిక పోటీ ఫలితాలను ప్రకటించింది.

రజనీకాంత్ కథానికకు మొదటి బహుమతి వచ్చింది.

అంతర్జాతీయ స్థాయిలో గుర్తింపు - పైగా యాభై వేల రూపాయలు!

ఓహ్ .... ఒక్కసారిగా రజనీకాంత్ స్టార్ హోటల్‌లాగా పైకెదిగిపోయాడు.

గోపాల్, రజనీకాంత్ ఆనందానికి అవధుల్లేవు.

ఆ వారంలోనే వాళ్లిద్దరికీ ఏదో పనుండి మళ్లీ హైద్రాబాద్‌కి వచ్చారు. తిరిగి అదే స్టార్ హోటల్లో దిగారు. రూంలో విశ్రాంతి తీసుకుంటుండగా గోపాల్ సరదాగా అడిగాడు.

'వెల్ మై బాయ్. యాభైవేలు కొట్టేశావు. మరి ఇందులో అసలు వ్యక్తికి ఎంతిస్తావు?' ' అన్నాడు.

"అసలు వ్యక్తా! అసలు వ్యక్తెవరు? నాదేమైనా కాపీ కథ అనుకుంటున్నావా?"

"అవును, ముమ్మాటికీ కాపీ కథే."

"వాట్ డూ యు మీన్?" అన్నాడు రజనీకాంత్ ముఖం చిట్లించుకుంటూ.

"అవును చిట్టితండ్రీ. ఆ యానాది కుర్రవాడేగా నీ కథలో హీరో. వాడి జీవితాన్ని నువ్వు కాపీ కొట్టలేదూ? వాడి వ్యక్తిత్వం అంతగొప్పగా వుండబట్టే నీ కథకి బహుమతి వచ్చింది. అఫ్‌కోర్స్ - నీ చిత్రణ కూడా గొప్పగావుంది కనకనేననుకో!"

ఒక్క క్షణం మౌనంగా ఉండిపోయాడు రజనీకాంత్.

"నిజమే గోపాల్. నాకు ఈ ఆలోచన రానేలేదు. రిల్లీ ఐఫీల్ గిల్టీ ఆఫ్ మి. నిజం. ఇందులో వాడికి వాటా వుంది" అన్నాడు.

"నీకు అనిపించకపోడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. మనం పుట్టిన ప్రపంచం తీరు అది. పెరిగిన వాతావరణం రీతి అది. నువ్వేకాదు. నేనూ అంతే. మనందరం అంతే. మన పత్రికలు చూడు. "ఇన్‌వెస్టిగేటివ్ జర్నలిజం", "రిసెర్చి టాపిక్స్", "మిర్రర్ ఇమేజస్" ఈవిధంగా రకరకాల పేర్లు పెట్టి సంఘంలో జరుగుతున్న అన్యాయాల్ని ఫోటోల్తో సహా అతి పదునైన భాషలో ప్రచురిస్తాయి.

ఇందులో ఏ అభాగ్యుల గురించి రాశాయో వారికి చేయూత ఇస్తాయా? సినిమాలు చూడు. కార్మికుల సమస్యల మీద, పేదల బ్రతుకుల మీద, ఆడపడుచుల అన్యాయాల మీద ఎన్నో చిత్రాలు తీసి దండిగా సొమ్ము పిండుకుంటారు నిర్మాతలు, డిస్ట్రిబ్యూటర్లు. మరి ఆ లాభాల్లో కొంచెమైనా ఆ కష్టజీవుల కన్నీళ్లు తుడవడానికి ఇస్తారా? ఇవన్నీ ఎందుకు జరుగుతున్నాయి. నాగరిక ప్రపంచం. ఈ ప్రపంచంలో ఎవడి లోకం వాడిది. మనం ఇతరుల లోకంలో జొరబడాలని చూస్తాం కాని, ఇతరుల్ని మన లోకపు ఛాయలకు కూడా రానీయం. మనం చదువుకున్న వాళ్లం. విద్యాధికులం, కాని మనకున్న సంస్కారం ఇది. ప్రతిదాన్నీ ఎక్స్‌ప్లాయిట్ చేసి, కమర్షియలైజ్ చేసి డబ్బు సంపాదించే సంస్కృతిని అలవర్చుకున్నాం. మనం విద్యాధికులం కదూ?" అన్నాడు గోపాల్ ఆవేశంగా.

"నిజం గోపాల్, మన వీపు మనకి కనిపించనట్లు, మనలోట్లు మనకి కనిపించవు. నిజంగా ఆ యానాది కుర్రవాడి వ్యక్తిత్వంతో పోలిస్తే మనం ఎంత హీనంగా ఉన్నామో అర్థమవుతుంది. ఇంత గొప్ప బహుమతి వచ్చినప్పుడు కనీసం ఆ కుర్రవాడు నా మనసులోకి కూడా రాలేదంటే సిగ్గువేస్తూంది. వెంటనే వెళ్ళి వాడిని కలుసుకుని వాడి కుటుంబానికి ఎంతో కొంత సహాయం చేయాలి" అంటూ లేచాడు రజనీకాంత్.

మౌనంగా అతన్ని అనుసరించాడు గోపాల్.

ఆ కుర్రవాడు బూట్ పాలిష్ చేయడానికి కూర్చునే చోట వెళ్లి చూశారు. కాని వాడు అక్కడ లేడు.

ఎవర్ని అడిగితే మాత్రం ఎవరు చెప్తారు?

వెంటనే అక్కడి నుంచి వాడు ఉండే మురికివాడకి వెళ్లారు. అక్కడ ఇప్పుడు మురికివాడ లేదు.

దాన్ని కూలగొట్టి, మరో ఆకాశ హర్మ్యం నిర్మించడానికి పునాదులు వేశారు.

ఆ పేద జీవితాలు ఏ పునాదులలో పూడిపోయాయో!

(ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక 20-4-1990)

(న్యూజెర్సీ కథానికల మీట్‌లో బహుమతి పొందిన కథ)